

صحیفة الحسین علیہ السلام

[191] أی آنکه در حال بیماری او را خواندم و مرا شفا داد، وبدون لباس بودم مرا پوشاند، وگرسنه بودم مرا سیر کرد، وتشنه بودم سیرابم نمود، در حالیکه خوار بودم عزیزم گرداند، ونادان بودم مرا شناساند، وتنها بودم زیادم گردانید، وغریب بودم مرا باز گرداند، ونادار بودم بی نیازم کرد، از او یاری خواستم یاریم نمود، وبی نیاز بودم از من سلب نکرد، سکوت کردم خود بدون سؤال عطا فرمود. پس سپاس وشکر سزاوار توست، أی آنکه لغزشم را نادیده گرفت، وغمزدگیم را بر طرف کرد، ودعوتم را پاسخ داد، وعیبم را پوشاند، و گناهانم را بخشید، وحاجتم را عنایت کرد، وبر دشمنم پیروزم گرداند، و اگر نعمتهایت ومنتها وبخشندگیهای ارزشمندت را بشمارم توان شمارش آنها را ندارم. مولایم ! توئی آنکه منت نهادی، توئی آنکه نعمت دادی، توئی آنکه نیکی کردی، توئی آنکه زیبا نمودی، توئی آنکه تفضل کردی، توئی آنکه کامل کردی، توئی آنکه روزی دادی، توئی آنکه موفق نمودی، توئی آنکه عطا کردی، توئی آنکه بی نیاز نمودی، توئی آنکه اندوخته بخشیدی، توئی آنکه در پناه گرفتی، توئی آنکه کفایت کردی، توئی آنکه راهنمایی نمودی، توئی آنکه بازداشتی. توئی آنکه پرده پوشی نمودی، توئی آنکه آمرزیدی، توئی آنکه نادیده گرفتی، توئی آنکه تمکین دادی، توئی آنکه عزت دادی،
